

reret mod det Tab, som herved vilde fremkomme. Mod en saadan Assurance, det være sig i Form af en virkelig Assurance eller i Form af Tilskud, er der aldrig paa noget Tidspunkt udtalt principiel Modvillie fra det konservative Folkepartis Side, tværtimod, overalt, hvor mit Parti som saadant har haft Lejlighed til at udtale sig om Byggeriet, det være sig igennem de almindelige Medlemmer eller gennem Partiets Formand, er der altid lagt stærk Vægt paa, at gennem Byggeriet havde man en Mulighed for i nogen Grad at skaffe Arbejde, og det paa en sund og rimelig Maade. Naar man imidlertid til Trods for, at man paa den ene Side var fuldkommen enig om, at Financieringsplanerne skulde følges, og paa den anden Side principielt erkendte, at det kan være nødvendigt at give Tilskud, ikke den Gang i det Udvalg, som arbejdede i Indenrigsministeriet, kunde komme til en endelig Løsning, saa hænger det sammen med, at Opgaven, som i og for sig kan være kompliceret nok, blev gjort langt, langt vanskeligere end nødvendigt dels derved, at man vilde udstrække Tilskuddene over en lang Aarrække, skønt der ingen som helst Sikkerhed er for, at ikke Tiderne kan forme sig saaledes, at Tilskud et enkelt Aar vil være tilstrækkeligt, dels og ikke mindst derved, at man i det Forslag, man arbejdede med, optog Planer om at skaffe Pengé til Hjælp til Nedskrivning af Bygninger, som er opført for dyrt i en tidligere Tid af Krigsperioden. Jeg maa altsaa hævde, at man fra byggerivenlig Side desværre gjorde det saa uhyre meget vanskeligere at løse Opgaven, end man behøvede. Nu ligger Sagen tilsyneladende stille, men jeg mener at turde nære et vist Haab om, at denne tilsyneladende Stilstand ikke er Udtryk for, at Tanken er opgivet. Hvis Tanken er opgivet, maa jeg i denne Forbindelse ganske gøre Direktør Riis-Hansens Ord til mine, at de, der bærer Ansvar for Opgivelsen af denne Sag, bærer et meget stort Ansvar.

Jeg skal derefter gaa over til i nogle faa Bemærkninger at omtale de Virksomheder, der vender ud mod den store Verden, og hvor derfor Konkurrencen udefra er det bestemmende. Her vilde jeg gerne sige et Par Ord til den højtærede Landbrugsminister, som jo vedblivende — desværre — ynder at holde, om jeg saa maa sige, store Kejser Wilhelm Taler. Ærede Medlemmer erindreren Tale i Odense; den samme Tendens, som gaar gennem denne Tale, gaar for saa vidt gennem alle Ministerens Taler, men fra den Tale har jeg det fyldigste Referat, og det er derfor naturligt, at jeg holder mig til den.

Dér udtalte den højtærede Landbrugsminister noget lignende, som han sikkerlig har udtalt mange Gange for, at naar det gjaldt Lønninger og Fabrikationsomkostninger maatte man indstille sig paa at kunne fremstille vedkommende Vare til en saadan Pris, at Folk vilde købe den. Men hvad betyder nu det? Ja, hvis der skal være fornuftig Mening deri, kan jeg ikke se rettere end, at saa betyder det, at Arbejdslønnen skal være forskellig, efter som Fagene kan bære en større eller mindre Arbejdsløn. Men er dette Meningen, vil det jo igen sige, at saa skal alle Organisationsrammer sprænges, saa skal man paa Arbejdsmarkedet ud i det efter min Mening vildeste Anarki, idet man konkurrerer, alt efter som Forholdene tilfældigvis ligger i de forskellige Fag. Er dette Meningen, saa forekommer det mig, at der kommer til at hvile et besynderligt Skær over en lille Tale, der blev holdt af Tingets nuværende højtærede Formand netop den første Dag, han sad paa dette Tings Formandsstol. Han udtalte nemlig ved den Lejlighed sin store Tilfredshed med, at man nu havde faaet Arbejdsforliget. Men skal man ud i den frie Konkurrence, saa er der ingen Mening i et Arbejdsforlig. Og paa den anden Side, skal man rette sig efter Arbejdsforligets Bestemmelser, har man derigennem fastsat de Lønninger, man maa regne med, og saa kan man ikke sige, at man skal tage den Løn, man nu en Gang kan faa. At faa disse to Ting til at passe sammen, tror jeg, er fuldkommen umuligt, og da jeg tror, at de Udtalelser, den højtærede Formand fremsatte, som blev meget rosende kommenteret, ikke mindst i Vestres Presse, i saa langt højere Grad bar Vidne om en fornuftig Samfundsopfattelse end Udtalelser fra anden Side, maa jeg hævde, at den Vej, den højtærede Landbrugsminister er inde paa, i Virkeligheden er fuldkommen ufremkommelig.

Det er jo imidlertid ikke alene i de valutasvage Lande — som jeg om lidt skal komme tilbage til —, men ogsaa i de valutastærke Lande, man træffer Foranstaltninger, der maa i høj Grad forundre. Jeg kan pege paa Mølleindustrien. Der ligger Forholdet saaledes, at de svenske Møllere i Kraft af en Eksportafgift, der virker som en Eksportpræmie, kan sælge til saadanne Priser, at der aldeles ikke kan være Tale om, at de danske Handelsmøllere kan konkurrere. Jeg ved ikke, hvilket Ministerium det sorterer under, men jeg vil gerne spørge den paagældende Minister, om der fra dette Ministerium overfor Sverige er gjort nogen Henstilling, idet der ikke kan være mindste